

Kele Dóra

METAMORFÓZIS

Tavaly ősz volt,
nappal még lehúzott ablakkal,
este már fűtöttünk,
ha nem mást,
hát magunkat:
éjjeli pőreségben-egymásban.
Azóta sem tudom, hogy okkal utaztunk-e el,
vagy csak a megszokás festetlen szempillája
és szőszös nadrágja vezetett minket oda,
de elutaztunk.
Én topban, te trikóban,
egy kukoricakerítés mellett álltunk meg
a rádióból Nancy Sinatra szólt.
Induljunk, mondtam, erről mindig
a körút jut eszembe

és az öt perc otthon, amikor boltba
indulok kabát nélkül
a szőrszálak a karomon meredeztek,
neked is felállt.
You shot me down, bang bang
beleröhögtem, ahogy énekeltem,
neked alig volt kényelmetlen
nekem alig se volt kényelmes
de kényszeresen szökött ki belőlem a taszítás.
Helytelen meghatározás, hogy férfi voltál
de jobb híján, ezt üvöltöttem,
azt remélve, hogy ha mást nem is,
legalább ezt megtalálom benned.

Homlokod gyöngyös, pupillád rám tágult,
ágyékod hervatag öltözött csuhéba,
ahogy percek alatt bennem parányivá szűkültél
és én kihánytalak oda a mezőre,
hogy majd a nap felpirgál,
hogy majd a vadak megesznek,
hogy valaki másból
valaki másként távozhass el.

A SZOBA IS ÉRZI

December volt.
A kávécsészék a szekrényben kocogtak,
a friss terítéket az asztalon rázta a hideg,
a kezemet a párkányon felejtettem,
kis idő múlva már puha köd takarta.

A szobában összetolt bútorok,
mint a tagadás egyértelmű szobrai,
a kint felejtett ruhákra hull a hó,
mintha minden mindegy volna.

Forró vizet hordok a kezemben,
sebeimbe folyik, elterül, belemar,
megdöntöm: üres vagyok.

A fotel takarófóliával borítva,
te benne ülsz, magadhoz húzol,
mintha valami jelentőségteljeset akarnál mondani,
arcom tenyered közé simul
és nem mondasz semmit.

December van.
A csészék darabokban,
a sohavolt ígéretek a szárítón lógnak,
és én költözöm,
pedig azt ígérted, maradhatok.

